

[REDAKTED] dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sygn. akt: OSD 28/13

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnej [REDAKTED]

z dnia 28 sierpnia 2013 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTED] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Mościńska

Sędziowie: r. pr. Elżbieta Wołosz

r. pr. Henryk Rydzik

Protokolant: apl. radc. Maksymilian Skiba

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2013 r. sprawy z zażalenia Skarżącego [REDAKTED]
[REDAKTED] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30-04-2013 r. sygn.
akt [REDAKTED] o umorzeniu dochodzenia w sprawie

postanawia:

utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30-04-2013 r.
sygn. akt [REDAKTED] o umorzeniu dochodzenia w sprawie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 października 2012 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity: Dz. U. 2010, Nr 10, poz. 65, zwana dalej: u.r.p.) w zw. z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANE] polegające na prowadzeniu działalności windykacyjnej w sposób niezgodny z prawem, a to przez podanie nieaktualnego adresu skarżącego [REDAKTOWANE] jako pozwanego, a co za tym idzie – narażenie skarżącego na bezpodstawną egzekucję i uniemożliwienie skutecznej obrony jego praw.

Przedmiotowe postępowanie zostało wszczęte wskutek skargi Pana [REDAKTOWANE] z dnia 30 lipca 2012 r., uzupełnionej następnie pismem z dnia 20 września 2012 r. Skarżący zarzucił, że radca prawny [REDAKTOWANE], działając jako pełnomocnik [REDAKTOWANE] dopuściła się naruszenia zasad etyki wykonywania zawodu radcy prawnego, albowiem podała w elektronicznym postępowaniu upominawczym nieaktualny adres skarżącego – pozwanego nie tylko uniemożliwiając pozwanemu obronę jego praw, lecz również wprowadziła w błąd organy wymiaru sprawiedliwości, celem uzyskania korzyści majątkowej i spowodowania niekorzystnej sytuacji majątkowej po stronie Pana [REDAKTOWANE] wypełniając tym samym znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

W dniu 30 kwietnia 2013 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTOWANE] wydał postanowienie o umorzeniu postępowania przeciwko obwinionej, wskazując jako podstawę prawną art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 74¹ u.r.p. ze uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu.

Od ww. postanowienia w dniu 23 maja 2013 r. odwołanie wniósł skarżący, zarzucając obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 4 i 7 k.p.k. w zw. z art. 74¹ u.r.p. przez nieobiektywne i naruszające zasadę swobodnej oceny dowodów uznanie zeznań radcy prawnego [REDAKTOWANE] za wiarygodne przy jednoczesnej odmowie dania wiary zeznaniom pokrzywdzonego. Nadto skarżący kwestionuje umorzenie postępowania dyscyplinarnego w przedmiotowej sprawie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. 74¹ u.r.p. oraz zarzuca błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że powszechną praktyką mocodawcy obwinionej był zwrot wyegzekwowanej kwoty od dłużników, którzy znaleźli się w analogicznej sytuacji co skarżący.

Sąd zważył co następuje:

Radca prawny [REDAKTOWANE] reprezentując [REDAKTOWANE] elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko Panu [REDAKTOWANE] nie

naruszyła przepisów ustawy o radcach prawnych oraz zasad etyki radcy prawnego.

Sąd Dyscyplinarny podziela ustalenia poczynione przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDAKTURA] Wyjaśnieniom radcy prawnego [REDAKTURA] nie sposób odmówić waloru wiarygodności, albowiem w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego wykazała, że dochowała należytej staranności przy ustalaniu adresu pozwanego. Przedłożone przez mocodawcę dokumenty nie budziły jej wątpliwości, dlatego wykorzystwała adres podany w umowie zawartej przez skarżącego z pierwotnym wierzycielem - [REDAKTURA]. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że na zwrotnym potwierdzeniu odbioru doręzonego do skarżącego pozwu wraz z nakazem zapłaty, widnieje adnotacja: „dwukrotnie awizowano - nie podjęto w terminie”, a nie adnotacja „adresat wyprowadził się”. Nadto, twierdzenia obwinionej są spójne z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. protokołem przesłuchania świadka, kserokopią akt sądowych postępowania upominawczego i związanych z nim postępowań, kserokopią korespondencji ze skarżącym oraz postanowienia komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego. Podkreślenia wymaga, że w interesie skarżącego powinno leżeć powiadomienie usługodawcy o zmianie adresu zamieszkania. Co więcej, żaden przepis kodeksu postępowania cywilnego nie nakłada na powoda obowiązku wskazywania aktualnego adresu zamieszkania pozwanego, a jedynie obliguje do oznaczenia miejsca zamieszkania lub siedziby stron, co nie tylko wynika z brzmienia art. 126 § 2 k.p.c., lecz również jest potwierdzone orzecznictwem. Przykładowo, Sąd Najwyższy w postanowieniu z 26 stycznia 1993, II CRN 74/92 mającym zastosowanie w stanie faktycznym będącym przedmiotem niniejszego rozstrzygnięcia stanął na stanowisku, że „pозew skierowany przeciwko osobie fizycznej, prowadzącej działalność gospodarczą, powinien wskazywać miejsce zamieszkania tej osoby.” W doktrynie zwraca się uwagę, że ograniczenie określenia miejsca zamieszkania lub siedziby jedynie do podania nazwy miejscowości nie jest jednak wystarczające dla zapewnienia możliwości obrony praw pozwanego - konieczne staje się wówczas określenie adresu strony, który - obok wskazania nazwy miejscowości - obejmuje również nazwę ulicy (jeżeli w danej miejscowości są ulice), numer domu i mieszkania oraz numer pocztowego kodu adresowego i siedzibę właściwego dla doręczeń urzędu pocztowego.

Chybiony jest zarzut skarżącego dotyczący bezpodstawnego umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. i argument, że organ nie przedstawił okoliczności uzasadniających przyjęcie powyższej podstawy prawnej. O znikomej społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez radcę prawnego [REDAKTURA] świadczy przecież zebrany w sprawie materiał dowodowy, który Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego poddał wszechstronnej analizie pod kątem kryteriów określonych w art. 115 § 1 k.k., pozwalających na dokonanie oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zabronionego tj. uwzględniając rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej

lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Za bezpodstawne należy uznać przekonanie pokrzywdzonego, że zwrot wyegzekwowanej kwoty przez klienta obwinionej jest procedurą wyjątkową i niemającą zastosowania w podobnych przypadkach, która została podjęta wobec skarżącego wyłącznie ze względu na wdrożone przezeń działania, służące realizacji obrony jego praw. Przede wszystkim zauważyć należy, że mocodawca radcy prawnego [REDAKTOR] jest podmiotem profesjonalnie prowadzącym działalność gospodarczą i reprezentowanym przez zawodowego pełnomocnika. Oznacza to, że nawet gdyby inna osoba skutecznie przeciwstawiła się zasądzeniu i wyegzekwowaniu od niej świadczenia, to klient obwinionej z pewnością z pewnością zwróciłby świadczenie spełnione przez tę osobę - z uwagi na znajomość przepisów kodeksu cywilnego o świadczeniu nienależnym czy. bezpodstawnym wzbogaceniu, a także przez wzgląd na grożące sankcje karne, pełnomocnik poinformowałby mocodawcę o skutkach prawnych zaniechania zwrotu wyegzekwowanej sumy pieniężnej.

Wobec powyższego, Sąd postanowił jak we wstępie.

*Wzbieta
Potosz*

*Lucas
Mancusko*

Prumier